

Oli suuret suunnitelmat
matkustella maailmalla,
idät kiertää, länteen mennä,
vaan en pitkälle kerennyt,
- olin miltei tyhjätasku.

Ehdin sentään Eestinmaalle,
Viron seudulle somalle
Georg Otsilla kivalla,
kelpo mertenkyntäjällä,
aluksella ainoalla
sukukansojen välillä.

Varoittivat vaahtoaallot,
tuulet toistivat sanoja:
"Toimi, poika, tahdikkaasti
siellä serkkujen kylässä,
älä säästele hymyä!
Ylistä vain ystäviä,
kehu heimoveljiämme!"

Hymysuin mie siellä kuljin,
tere-päivää toivottelin,
leveillyt en laisinkana
enkä ollut ollakseni.
Olin aivan kuin kotona
kuulostellen, katsastellen,
enkä yhtään irvistellyt,
saati lausunut pahasti.
Kehuin kansan ystävyyttä,
sukuheimon hienoutta,
Viron lauluja ylistin.

Menin sitten kahvilahan,
kohta kupposen tilasin
kelpo viinerin keralla.
Maistuvaisen kahvin sainkin,
mutta, veljet, malttakaatte.
Viron viineri nyt maistui
aivan nakkimakkaralta,
tuotteelta perin tutulta.

Sanoin neidolle somalle,
hiljaa preilille puhelin:
" Kaunis kiitos leivoksesta!
Olihan se hieman outo,

mutta halpa mielestäni."

Tyttö vastasi minulle:

"Olet, härrä, itse halpa,
minun viinerit paremmat.
Kun sa makkaran tilasit,
sait sen kaikkein maukkahimman!"

Synnyinmaahan kun palasin,
sanakirjan oitis ostin,
opin halvat, viineritkin
sekä muitakin sanoja.

Somaa on tuo eestin kieli,
löytyy lystejä sanoja.
Tosin pulmia voi tulla,
varsinkin jos kihlaat jonkun.